

*Stilingi,
šiuolaikiški
ir išskirtinai
Anjos Dee
ilustruoti
gyvenimo
būdo užrašai*

Anželika Liauškaitė

Netobula materis

Toms, kurios jaučiasi ypatingos ir savo
netobulumus paverčia stiprybėmis

Anželika Liauškaitė

Netobula materis

Toms, kurios jaučiasi ypatingos ir savo
netobulumus paverčia stiprybėmis

Nuotrauka: Miroslava Jurek Photography. Modelis: Gita Ram

*Gyvenimo būdo užrašai moterims
ir visiems mūsų gyvenimo atvejams:*

*kai nuobodu, kai liūdna arba linksma,
kai pykstate arba juokiatės,
kai verkiate arba džiaugiatės,
kai lyja lietus arba šviečia saulė,
kai susipykote su mylimuoju arba drauge,
kai niekas su jumis nekalba, bet jūs norite tiek daug
papasakoti,
kai jus aplankė nuostabi naujiena arba kažkas
netikėtai nustebino,
kai norite šokti, bet esate namuose ne viena,
kai ryte geriate kavą arba vakare skanaujate vyno,
kai atostogaujate arba baigusi darbą pagaliau
skiriate laisvą minutę sau,
kai jaučiatės vieniša arba nežinote, kur pasislėpti,
kai norite sau pažadėti ko nors išmokti, bet atidedate
tai kitam pirmadieniui,
kai jus aplankė ikvėpimas arba pritrūkote naujų
svajonių,*

*kai jus paliko arba kai jums pasiūtė savo gyvenimą
ir širdį,*

*kai jums skauda arba kai jaučiatės lyg
skraidytumėte padebesiais,*

*kai iš jūsų pavogė meilę arba pažadėjo visą pasaulį,
kai jus atleido iš darbo arba priėmė į trokštamą
pareigą,*

*kai pralošėte pinigų arba laimėjote kovą prieš savo
ydą,*

*kai supratote, jog esate egoistė, arba kai pirmą kartą
jums nuoširdžiai padėkojo už gerą darbą,*

*kai iš jūsų pasišaipė arba jus pagyrė,
kai jus sukritikavo arba, atvirkščiai, išvelgė jūsų
naują talentą,*

*kai jus aplankė kūrybinė mūza, prasmingi norai ir
troškimai...*

*Svarbiausia,
Niekada nepamirškite, kad nėra tobulo meno
kūrinio,
Nėra vienos teisingos nuomonės ar
nepakeičiamos taisyklės,
Tačiau yra vienas gyvenimas ir jame reikia
ne tik atrasti save,
Jame reikia pažinti laimę, todėl visai nesvarbu,
ar ji didelė ar maža, nes
Svarbiausia išmokti skristi – savo mintyse.
Tik tada jūsų mylimieji jums padovanos visą
pasaulį.*

Autores žodis

Užaugau su Pelenės pasakos iliuzija kaip ir daugelis šio pasaulio mergaičių. Svajojau tokia būti ir priešiau ją tik kaip geltonkąsę princesę, pasipuošusią daugiasluoksne, pūsta viduramžių puotų suknele ir avinčia stebuklingais žydro kristolo bateliais. Vėliau susižavėjusi galėjau ne tik spoksoti į spalvingas knygų iliustracijas, bet ir žiūrėti dar nuostabesnius senosios animacijos filmukus. Šiek tiek keista, tačiau suaugusi kažkodėl parašiau visai kitokią savosios Pelenės versiją, gal todėl, kad vaikystės svajonė man dabar atrodo per daug naivi, o gal dėl to, jog privalėjau iš naujo patikėti šia pasaka ir suteikti jai kitokią prasmę. O gal dėl to, jog mėgstu maištauti ir neriboti savo fantazijos.

II LAIŠKAS

Pelenėms, kurios pasirinko meilę

Ištįsusios, kiek blyškokos, lieknos, geltonplaukės, žydraakės pelenės tyliai šnabžda savo mėgstamiausių mados namų „Chanel“ mantrą ir pasiklydusios tarp *stilingojo žurnalo* puslapių kartoja burtazodį: išsilavinusi, tiesi, elegantiška, jautri ir jausminga. Jos niūniuoja „The Girl from Ipanema“ melodiją ir viliojamai plaukia pro šalį, negalėdamos atsigrožėti pirmaisiais šerkšno išbalintais medžiais. Kaprizingos, užsispyrusios svajoklės, kurioms jau seniai nebereikia ruošti namų darbų, kartais šaltais žiemos vakarais užsidaro savo kambariuose ir žiūri „Breakfast at Tiffany’s“.

Pasidedu mėgstamiausio belgiško šokolado plytelę greta kvapios juodos indiškos arbatos puodelio ir stebiu naivuolę Holę, ekrane plazdančią kaip trapus drugelis. Negaliu nemylėti Audrey Hepburn – joje tiek daug nesuvaidinto nuoširdumo, juk ji niekada nebuvo tikra aktorė. Ji žavus ir tyras senojo Holivudo angelas. Aš trokštu ryte nubusti Paryžiuje, dėvėti jos elegantiškas sukneles ir įkūnyti naivią Sabriną, kuri išmoko tikėti savimi ir užkariavo savo džentelmeną. Mano knygų lentynoje atsirado dar

viena neintelektuali knyga – „How to be Lovely. The Audrey Hepburn way of life“.

Jau mokykloje supratau, kad netrokštu lygiuotis į kietaktes pirmūnes – visažiniai suaugusieji mane vis protingino, kad neturiu išskirtinių gabumų, tačiau, nepaisant to, visada buvau pavydėtina stropi, darbšti, plačiai besišypsanti keistuolė. Savo talentų ir stiprybių ieškojau labai nepraktiškuose dalykuose ir rašiau dienoraštį. Per vasaros atostogas žavėdavausi blogais raumeningais berniukais, besimaudančiais kaimo ežere, – saugiai nutolusi tarsi šešėlis stebėdavau jų raumeningus, įsitempusius kūnus ir dviprasmiškai nuleidusi galvą skaičiau „Rugiuose prie bedugnės“. Aš įsivaizduodavau juos bučiuojančius mano dar plokščią kūną, ir daugybė šiurpuliukų nukrėsdavo odą vos tik užsisvajojus apie tų berniukų prisilietimus.

Susikūriau dešimt Pelenės įstatymų, kurie buvo skirti bjauriajam ančiukui, tūnojusiam manyje, nugalėti. Norėjau susikurti tobulą gulbės kostiumą ir jame paslėpti savo silpnybes. Skaičiau „Geišos išpažintį“, bet pati neturėjau nė vienos paslapties. Užbūriau save geismu ir vilionėmis. Troškau patirčių ir žaidimų.

Pradėjau mokytis vilioti. Paaiškėjo, kad man puikiai sekėsi apsimetinėti ir manipuliuoti stereotipais: aš buvau jauna, žavi, įdomi, veikli ir atsidurdavau tinkamu lai-

ku tinkamoje vietoje. Mokėjau derinti studijas ir darbą. Nesiskundžiau brandžių vyrų dėmesiu, nors mano grožis nebuvo saldus ir taisyklingas. Aš niekada šiaip sau jiems neatsiduodavau. Neprisimenu savo pirmojo karto, buvau per daug išgėrusi, bet ne „Damų likerio“, o tikro šampano.

Galėjau nepriekaištingai vaidinti gerą ir blogą mergaites. Neslėpiau, jog gyvenu Pelenės lūkesčiais, tačiau Pelenė įsimylė tik princą su dideliais rūmais, karietomis, komfortu ir privilegijomis visuomenėje. Koks keistas akibroktas – toks tiesmukiškas mano atvirumas vyrų neatstūmė, o tik dar stipriau traukė į mano savanaudiškų glamonių glėbį. Jie savo noru įstrigo absurdiškame Madonnos „Material Girl“ akordų labirinte, nes buvo išsekinti nesibaigiančių darbų, atbukę nuo monotoniškos tuštybės ir persisotinę finansinės nepriklausomybės. Aš kalbėjau jiems burtažodžius, kuriais maitinau jų kiauras sielas, bet jie amžinai buvo alkani. Po savo daugiasluoksne, stora aligatoriaus oda jie slėpė paskutinį beviltišką troškimą – suryti mano jaunystę. Labiausiai jiems patikdavo manyti, kad kažkokiu stebuklingu būdu aš dėl jų pasikeisiu ir juos įvertinsiu.

Nė vienam tų, kuriuos sužavėjau, nepasakojau, kad labiausiai mėgstu šokoladą, arbatą ir „Breakfast at Tiffany’s“. Aš jiems pasakodavau apie Salvadorą Dali, įsijautusi deklamuodavau Paulių Širvį arba diplomatiškai iš-

reikšdavau savo nuomonę koku nors beverčiu politiniu klausimu. Jie visi manė, kad aš sudėtinga, kompleksuota, arogantiška akiplėša, sunkiai prieinama susitikimų ir elitinių pobūvių šurmulyje. O juk jie taip mėgsta iššūkius ir užkariautojų laurų vainikus, kuriuos įkliuvę į mano glėbį vaizduojasi sau užsidėję. Jie visi kaip pirmą kartą įsimylėję berniukai man dainavo Chriso Isaako „Wicked Game“, bet aš tik dviprasmiškai šypsojau.

Man niekada nesisekė meilėje ir visada sekėsi kortose. Man sekėsi vaidinti, bet aš paranojiškai bijojau, kad širdyje esu tik materiali Pelenė, trokštanti banalios, blizgios meilės graužiančiam nepasitikėjimui savimi užkimšti. Negalėjau ilgiau rizikuoti savimi, nes pamažu pradėjau virsti ciniška, tuščia, parsidavusia, bejausme žmogysta. Išdaviau tuos, kurių iš tiesų nekenčiau, ir pasirinkau sunkesnį kelią – būti tikrąja savimi. Aš išsižadu savo demonų ir apsinuoginu. Vėjas man siunčia naują „Simply Red“ dainą „Stars“, tik šį kartą aš jos įdėmiai klausausi.

Tikiu, jog išmokusi būti atvira sau aš pagaliau atversiu savo širdį nesuvaidintiems jausmams. Pasirinkau meilę, kurios nepažįstu, bet kuria tikiu.

Vasaros kaitra ir nuotyčiai

*Vasara įkliuvo į besiskleidžiančių bijūnų glėbį
ir nebenori iš jo ištrūkti. Jos apnuogintą kūną
švelniai glamonėja žeidžianti ir slapčiausius
malonumų taškus jaudinanti aistra. Jos fantazija
provokuoja, ir ji nesisaugodama pasineria į meilės
nuotykių sūkurių.*

XVIII LAIŠKAS

Netobula laimė

Laimė – tai nebūtinai tik atsitiktinai iš dangaus nukritęs chaotiškai plazdančių drugelių debesis, kuris neramiai kutena mūsų paširdžius ir neatsiklausęs nuneša į stebuklų šalį. Kartais laimė – tai atkakli kova už rytojų, už kitą savaitę, už kitus metus arba už visą gyvenimą, kurioje nepakanka vien iki ausų įsimylėti savo svajones, bet, atvirkščiai, kasdien privalai būti dar stipresnis, kad įveiktum naujus likimo išbandymus. Mūsų likimo kelyje nuolat pasitaikys baugių akimirų, kurios tarsi klastingas aštrindantis slibinas kėsinsis praryti tikėjimą ir saulę, apsimetęs neviltimi, liūdesiu, baime arba nesėkme, bet niekas negali pradanginti pasaulio, jei tvirtai į jį įsikibsi ir nepaleisi. Vienas drąsus žingsnis pirmyn visada pastūmės tik priekį.

